

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619202217
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2019:5619202217.1

Uznesenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš v spore žalobcov: 1.) M. L., V. X., nar. XX. X. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX, 2.) Z. P., rod. L., nar. XX. X. XXXX, s trvalým pobytom Mesto X. E.O., 3.) X. Š., rod. L., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX, 4.) Z. H., rod. L., nar. X. X. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX, 5.) M. L., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX, 6.) V. P., rod. L., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom X. K. XXX, 7.) Ľ. L., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX a 8.) M. G., rod. L., nar. X. X. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX, všetci zastúpení JUDr. Annou Járošovou, advokátkou so sídlom ul. Štúrova 1968 - OD PRIOR, Liptovský Mikuláš proti žalovanej S. X., V. L., nar. XX. X. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX, o návrhu žalobcov v 1. až 8. rade na nariadenie neodkladného opatrenia z 1. 8. 2019, doručeného na tunajší súd 5. 8. 2019, takto

rozhodol:

Návrh žalobcov v 1. až 8. rade na nariadenie neodkladného opatrenia z 1. 8. 2019, doručený na Okresný súd Liptovský Mikuláš 5. 8. 2019, podľa ktorého by bola žalovaná povinná zdržať sa nakladania s pozemkom registra „C“, parc. č. 648, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 224 m², zapísanom na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie I., obec Východná, okres Liptovský Mikuláš, vrátane jeho prenájmu, prevodu, zaťaženia v prospech inej osoby, zriadenia akéhokoľvek práva zodpovedajúceho vecnému bremenu alebo iného zaťaženia nehnuteľnosti, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, t.j. konania o určenie, že tento pozemok patrí do dedičstva po M. L., nar. XX. X. XXXX, zomr. 5. 2. 2019, naposledy bytom I. Č.. XXX, zamietá.

odôvodnenie:

1. Dňa 5. 8. 2019 bolo na tunajší súd doručené podanie z 1. 8. 2019, v ktorom sa žalobcovia v 1. až 8. rade domáhali rozsudku, ktorým by súd určil, že pozemok uvedený vo výrokovej časti tohto uznesenia (ďalej len „pozemok“) patrí do dedičstva po M. L., nar. XX. X. XXXX, zomr. 5. 2. 2019, naposledy bytom I. Č.. XXX, ktorý bol ku dňu jeho smrti jeho výlučným vlastníkom. Uvedený žalobný návrh pritom odôvodnili nasledovnými skutkovými a právnymi tvrdeniami. Žalobcovia v 1. až 8. rade sú právnymi nástupcami po M. L., nar. XX. X. XXXX, zomr. 5. 2. 2019, naposledy bytom I. Č.. XXX. Dedičské konanie po menovanom sa vedie na Notárskom úrade v Liptovskom Mikuláši u notárky JUDr. Viery Hamorskej, pod sp.zn.: 5D/22/2019. Žalovaná je ako výlučná vlastníčka pozemku zapísaná v katastri nehnuteľností, na LV č. XXX, k.ú. I.. Právny predchodca žalobcov v 1. až 8. rade - M. L. tento pozemok kúpil niekedy v roku 1981 od S. K., nar. XX. X. XXXX, prezývaného „Rapak“ za sumu 10.000 „slovenských korún“. Kúpna zmluva bola spísaná rukou a k dátumu spísania žaloby sa nezachovala. K zápisu vlastníckeho práva do „katastra nehnuteľností“ nedošlo. Následne po kúpe M. L. predmetný pozemok oplotil a užíval ho aj so svojou rodinou v dobrej viere, že mu patrí. Keďže predávajúci S. K. náhle 22. 1. 1989 zomrel, pozemok sa stal predmetom dedičského konania po ňom a k zápisu vlastníckeho práva v prospech M. L. už nedošlo. Žalovaná, ktorá je v súčasnosti zapísaná na liste vlastníctva ako výlučná vlastníčka tohto pozemku, ho nadobudla na základe kúpnej zmluvy z 10. 6. 2016 od Z. H., rod. K., ktorá nadobudla pozemok na základe osvedčenia o dedičstve, sp.zn.: 5D/72/2016 z 9. 3. 2016. Žalovaná veľmi dobre pozná okolnosti ohľadne nadobudnutia pozemku právnym predchodcom žalobcov M. L., ale dohoda s ňou nie je možná. Napriek tomu, že pozemok užíva manželka M. L. (žalobkyňa v 1. rade) a ich syn (žalobca v

7. rade), žalovaná sa rozhodla tento pozemok odpredať Obci Východná, o čom sa žalobcovia dozvedeli zo Spravodaja Obce Východná č. 7/2019. Žalobcovia poukázali na konanie vedené na tunajšom súde pod sp.zn.: 4C/8/2017, ktoré bolo 26. 9. 2017 právoplatne skončené uznesením o zastavení konania pre späťvzatie žaloby žalovanou, ktorá v uvedenom konaní vystupovala ako žalobkyňa, a v ktorom sa jednalo o návrh na vypratanie tohto pozemku. V uvedenom súdnom konaní boli predložené vyhlásenia osôb, ktoré potvrdzujú, že M. L. pozemok nadobudol kúpou od S. K. a odvtedy ho nepretržite využíval a staral sa oň v dobrej viere, že je jeho výlučným vlastníkom a platil za neho daň z nehnuteľnosti. Počas užívania tohto pozemku, od roku 1981 až do podania návrhu na vypratanie, si pritom na pozemok nikto neuplatňoval nárok. Žalobcovia uviedli, že k späťvzatiu žaloby (žalovanou) došlo v konaní vedenom pod sp.zn.: 4C/8/2017 až po predbežnom právnom posúdení veci súdom, podľa ktorého M. L. nadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku vydržaním, a to na základe pokojnej, oprávnenej a nepretržitej držby. Žalobcovia v 1. až 8. rade následne vyhlásili, že uplynutím viac ako 35 ročnej pokojnej, nepretržitej a dobromyseľnej držby nadobudol ich právny predchodca M. L. k pozemku vlastnícke právo vydržaním. Pozemok by mal byť preto predmetom dedičského konania po M. L., z čoho žalobcovia ako jeho právny nástupcovia odvodzujú aj svoj naliehavý právny záujem na tejto veci. Bez určenia, že vec patrí do dedičstva po tomto poručiteľovi sú totiž ohrozené ich majetkové práva ako zákonných dedičov.

2. Podaním z 1. 8. 2019, doručeným na tunajší súd 5. 8. 2019, žalobcovia v 1. až 8. rade súčasne (okrem podania žaloby) tunajšiemu súdu navrhli aj nariadiť neodkladné opatrenie, podľa ktorého by bola žalovaná povinná zdržať sa nakladania s uvedeným pozemkom, vrátane jeho prenájmu, prevodu, zaťaženia v prospech inej osoby, zriadenia akéhokoľvek práva zodpovedajúceho vecnému bremenu alebo iného zaťaženia nehnuteľnosti, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, t.j. konania o určení, že tento pozemok patrí do dedičstva po ich právnom predchodcovi M. L.. Uvedený návrh na neodkladné opatrenie pritom odôvodnili nasledovnými skutkovými a právnymi tvrdeniami. Vzhľadom na to, že žalovaná mieni v krátkej dobe sporný pozemok odpredať Obci Východná (čo, ako už bolo uvedené v rámci odôvodnenia žaloby, vyplýva zo Spravodaja Obce Východná č. 7/2019), majú žalobcovia v 1. až 8. rade obavu, že konanie vo veci samej bude ohrozené a poškodí žalobcov, preto je potrebná okamžitá dočasná úprava pomerov. Keďže sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením, navrhli žalobcovia toto neodkladné opatrenie.

3. Podľa § 325 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

4. Podľa § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a musí byť z neho zrejmé akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

5. Podľa § 327 CSP ak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia neobsahuje predpísané náležitosti alebo je nezrozumiteľný, alebo neurčitý, súd taký návrh odmietne, ak ide o vady, ktoré bránia pokračovaniu v konaní; ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú.

6. Podľa § 328 ods. 1 CSP ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

7. Podľa § 329 ods. 1, prvej vety CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

8. Súd po preskúmaní obsahu podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (ako aj žaloby vo veci samej), žalobcami priložených listinných dôkazov a pripojených spisov tunajšieho súdu sp.zn.: 4C/8/2017 a 5D/22/2019 dospel k záveru, že tento návrh na nariadenie neodkladného opatrenia musí zamietnuť, a to jednak preto, že v danom prípade nie je potrebné bezodkladne upraviť pomery, a ani nie je obava, že exekúcia bude ohrozená (§ 325 ods. 1 CSP), a jednak aj preto, že z opisu rozhodujúcich skutočností nevyplýva dôvodnosť a trvanie nároku vo veci samej, ktorému sa má poskytnúť ochrana (§ 326 ods. 1 CSP.)

9. K záveru, že v danom prípade nie je potrebné bezodkladne upraviť pomery v zmysle § 325 ods. 1 CSP súd dospel na základe nasledovných právnych úvah. Na úvod je potrebné vysvetliť, že v konaní o žalobe, ktorou sa dedič domáha určenia, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, ide vlastne o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci, pričom súdna prax akceptuje takéto žaloby (viď aj R 32/2011, zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 3/2011 = rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 3Cdo 154/2010, ktorého závery odobril aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn.: II. ÚS 559/2016.) Rovnako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 1Cdo 183/2009, podľa ktorého pokiaľ sa v konaní o dedičstve vyskytne rozpor, čo patrí do dedičstva po poručiteľovi, procesným nástrojom na jeho odstránení je žaloba na určenie, či vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. Ide tu teda o žalobu podľa § 137 písm. c) CSP, teda žalobu o určenie, či tu k času smrti poručiteľa bolo alebo nebolo jeho vlastnícke právo k tomuto pozemku (viď v tomto smere aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 8. 9. 2015, sp.zn.: 6Co/733/14). Naliehavý právny záujem (ako základná podmienka určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) CSP) je v tomto prípade daný, pretože v prípade vyhovenia žalobe sa budú môcť žalobcovia v dedičskom konaní domáhať práv, ktoré im patria titulom dedenia (viď v tomto smere aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 8. 9. 2015, sp.zn.: 6Co/733/14.) Keďže v prípade tejto žaloby o určenie, že pozemok patrí do dedičstva ide o žalobu podľa § 137 písm. c) CSP (o určenie vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti), tak tu platí aj ustanovenie § 228 ods. 2 CSP, podľa ktorého výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola zapísaná poznámka o súdnom konaní. Súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcov v 1. až 8. rade, že vzhľadom na záujem žalovanej v krátkej dobe odpredať tento pozemok je konanie o určenie, či tento pozemok patrí do dedičstva po ich právnom predchodcovi ohrozené a dôjde tým k poškodeniu žalobcov, čím je podľa nich daná potreba okamžitej úpravy pomerov cestou vydania navrhovaného neodkladného opatrenia, nakoľko žalobcovia 5. 8. 2019 podali žalobu o určenie, či pozemok patrí do dedičstva po M. L., nar. XX. X. XXXX, a nič im nebránilo súčasne podať návrh na Okresný úrad Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor na zápis (formou poznámky) o začatí tohto súdneho konania (o určenie či, vec patrí do dedičstva po M. L.) ako konania o určenie vlastníckeho (vecného) práva k pozemku podľa § 228 ods. 2 CSP. Účel sledovaný nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia by tak žalobcovia dosiahli aj týmto spôsobom, pretože ak by aj po zápise tejto poznámky v katastri nehnuteľností bol pozemok žalovanou prevedený na tretiu osobu (na Obec Východná), výrok právoplatného rozsudku o určení, že pozemok patrí do dedičstva po M. L., nar. 18. 2. 1947 by bol podľa § 228 ods. 2 CSP záväzný nielen pre strany tohto sporu (a teda nielen pre žalovanú), ale aj pre osobu, ktorá nadobudla vlastnícke právo k pozemku v priebehu konania od žalovanej, a to aj bez potreby zmeny v účasti na strane žalovaného v tomto konaní (viď aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn.: 17Co/22/2011.) Prípadná argumentácia, že žalobcovia mali na výber medzi podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a podaním návrhu na zápis o začatí konania o určenie vecného práva k pozemku formou poznámky na Okresný úrad Liptovský Mikuláš vôbec neobstojí, pretože pokiaľ ide o nariadenie neodkladného opatrenia platí zásada subsidiarity neodkladného opatrenia vo vzťahu k iným právnym inštitútom prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana (viď v tomto smere aj právny názor uvedený v obsahu publikácie Civilný sporový poriadok, komentár, autori: doc. JUDr. Martin Števeček, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.BECK, rok 2016, komentár k § 324, strana 1089, kde sa uvádza, že princíp subsidiarity neodkladného opatrenia vo vzťahu k iným inštitútom prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana, platí najmä, ak je dotknutý subjekt v danej súvislosti zo zákona povinný realizovať určitý úkon, pričom ako príklad uvádza vyznačenie katastrálnej poznámky o súdnom konaní, predmetom ktorého je neplatnosť dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, keďže povinnosť oznámiť začatie takéhoto konania príslušnému okresnému úradu ako miestnemu orgánu štátnej správy na úseku katastra ukladá žalobcovi priamo § 21 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách. Z použitého slovíčka „najmä“ však vyplýva, že princíp subsidiarity platí podľa tohto právneho názoru aj vo vzťahu k takým inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná ochrana, v súvislosti s ktorými dotknutý subjekt nie je zo zákona povinný realizovať určitý úkon, ale má na realizáciu takéhoto úkonu „len“ právo. Možnosť aplikácie princípu subsidiarity pri rozhodovaní o tomto návrhu na vydanie neodkladného opatrenia však nepriamo vyplýva aj z posledných troch viet uvedeného komentára na strane 1089, kde v súvislosti so záverom autora o nemožnosti zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (s odkazom na využitie právnych účinkov katastrálnej poznámky v zmysle § 228 ods. 2 CSP) vysloveným v súvislosti s konaním o odporovacej žalobe, ktorej predmetom je nehnuteľný majetok, vyplýva, že je možné zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 228 ods. 2 CSP v rámci konania vo veci samej, ktoré

sa týka určenia vecného práva k nehnuteľnosti (teda nielen konania o neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti.) Keďže teda žalobcovia v 1. až 8. rade mali k dispozícii iný právny nástroj prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutý účel sledovaný ich návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom tento nástroj boli povinní v zmysle uvedeného princípu subsidiarity uplatniť prednostne pred návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia (a lustráciou v katastri nehnuteľnosti z 15. 8. 2019 súd zistil, že k stavu aktualizácie k 12. 8.2019 je na LV č. XXX, k.ú. I. už aj evidovaná takáto poznámka o začatí konania v tejto veci takže účel navrhovaného neodkladného opatrenia už bol aj reálne dosiahnutý), súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je splnená podmienka pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 1 CSP, a to potreba bezodkladne upraviť pomery.

10. Vzhľadom na to, že predmetom konania vo veci samej je určenie, že či uvedený pozemok patrí do dedičstva po M. L. neprichádza tu do úvahy ani splnenie druhej alternatívne uvedenej podmienky pre vydanie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 1 CSP, a to existencia obavy, že (nejaká) exekúcia bude ohrozená. V prípade rozsudku o určení, že pozemok bol k času smrti vo vlastníckom práve poručiťľa, resp. je súčasťou dedičstva po tomto poručiťľovi neprichádza do úvahy žiadna exekúcia.

11. Ďalším dôvodom pre zamietnutie podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia však bolo aj to, že z opisu rozhodujúcich skutočností v žalobe (v spojení s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia) nevyplývala dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana vo veci samej (§ 326 ods. 1 CSP), nakoľko už len na základe opisu rozhodujúcich skutočností bolo zrejmé, že súd nebude môcť určiť, že predmetný pozemok patrí do dedičstva po M. L., nar. XX. X. XXXX. K tomuto právnomu záveru pritom tunajší súd dospel na základe nasledovných právnych úvah. Podľa opisu rozhodujúcich skutočností v žalobe (v spojení s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia), teda podľa skutkových tvrdení žalobcov v 1. až 8. rade, kúpna zmluva medzi S. K., nar. XX. X. XXXX, prezývaným „Rapak“ ako predávajúcim a M. L., nar. XX. X. XXXX ako kupujúcim mala byť uzatvorená v bližšie neurčený deň v roku 1981, pričom táto zmluva mala byť spísaná rukou, teda v písomnej forme. Podľa skutkových tvrdení žalobcov v 1. až 8. rade sa táto zmluva nezachovala a k zápisu vlastníckeho práva do „katastra nehnuteľností“ nedošlo. Podľa nasledujúcich skutkových tvrdení týchto žalobcov, keďže predávajúci S. K. náhle 22. 1. 1989 zomrel, uvedený pozemok sa stal predmetom dedičského konania a k zápisu vlastníckeho práva v prospech M. L. už nemohlo dôjsť. Z takéhoto opisu rozhodujúcich skutočností však vyplýva, že samotní žalobcovia v 1. až 8. rade priznávajú, že po uzatvorení kúpnej zmluvy medzi S. K. a M. L. v písomnej forme nikdy nedošlo k jej zápisu, resp. nedošlo k zápisu vlastníckeho práva v prospech M. L. do nejakej formy evidencie nehnuteľností, resp. príslušného registra. Toto skutkové zistenie súdu pritom potvrdzuje aj vyhlásenie týchto žalobcov v závere žaloby, kde títo výslovne uvádzajú, že M. L. k predmetnému pozemku nadobudol vlastníctvo na základe vydržania uplynutím viac ako 35 ročnej pokojnej, nepretržitej a dobromyseľnej držby. Keďže M. L. nadobudol vlastnícke právo vydržaním, na základe dobromyseľnej, nepretržitej držby, logicky to znamená, že nemohol byť vlastníkom už predtým z právneho titulu kúpy. Podľa § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v priebehu celého roku 1981 (v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy) bola podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku prevádzanému na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti registrácia tejto zmluvy príslušným štátnym notárstvom. Keďže už zo samotných skutkových tvrdení žalobcov v 1. až 8. rade vyplynulo, že tento prevod vlastníckeho práva k pozemku na M. L. nebol nikde zapísaný, bolo nevyhnutné podľa § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka (účinného v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy = v priebehu celého roku 1981) dospieť k záveru, že M. L. objektívne nenadobudol vlastnícke právo k tomuto pozemku na základe kúpnej zmluvy z roku 1981, a preto správne, ako aj uviedli žalobcovia v 1. až 8. rade v závere žaloby možno u neho uvažovať o nadobudnutí pozemku len na základe právneho titulu vydržania. Súd však dospel k záveru, že u M. L. neboli splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva na základe vydržania. Na vysvetlenie tohto právneho záveru je však potrebné najprv objasniť históriu právnej úpravy inštitútu vydržania za obdobie od uzavretia kúpnej zmluvy v roku 1981 až do smrti poručiťľa v roku 2019. K uchopeniu držby predmetného pozemku M. L. ako potenciálny právny predchodcom žalobcov v 1. až 8. rade, malo dôjsť (podľa tvrdenia žalobcov) „následne po kúpe“, ku ktorej kúpe došlo niekedy v priebehu roku 1981, teda v období, kedy účinný Občiansky zákonník inštitútu vydržania vôbec neupravoval a kedy vydržanie podľa platného právneho stavu nebolo vôbec možné (obdobie od 1. 4. 1964 až do 31. 3. 1983.) S účinnosťou od 1. 4. 1983 došlo k novelizácii Občianskeho zákonníka, ktoré znovu zaviedlo inštitútu vydržania (vo vzťahu k hnutelným veciam a aj niektorým nehnuteľným veciam), avšak nie aj vo vzťahu k vydržaniu vlastníckeho práva k pozemkom v prospech občanov (fyzických osôb.) Podľa § 135a ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 1. 4. 1983 až do 31. 12. 1991 totiž pozemok,

ktorý mal občan nepretržite v držbe 10 rokov, a ku ktorému sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania, uplynutím tejto doby nadobudol do vlastníctva štát, a občan len nadobudol právo, aby sa s ním uzatvorila dohoda o osobnom užívaní tohto pozemku, aj to len v rozsahu (výmere) uvedenom v § 200 vtedy účinného Občianskeho zákonníka. Novela účinná od 1. 4. 1983 pritom v ust. § 507a Občianskeho zákonníka umožňovala do doby podľa § 135a ods. 2 Občianskeho zákonníka započítať aj dobu nepretržitej držby občanom pred 1. 4. 1983, hoci vtedy účinný Občiansky zákonník vydržanie ako inštitút vôbec neumožňoval. Na základe novely Občianskeho zákonníka účinnej od 1. 1. 1992 už mohli vydržať vlastnícke právo k pozemkom aj fyzické osoby, a ust. § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka (účinného od 1. 1. 1992) umožnilo započítať fyzickej osobe aj dobu nepretržitej a oprávnenej držby pozemku aj z obdobia pred 1. 1. 1992. Ak teda držiteľ pozemku (fyzická osoba) k 1. 1. 1992 spĺňal podmienky nepretržitej držby po dobu 10 rokov, a zároveň bol držiteľom oprávneným (dobromyseľným, že mu pozemok patrí), nadobudol k tomuto dňu (k 1. 1. 1992) vlastnícke právo k pozemku vydržaním (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 7 Mcd0 4/2013.) U M. L. však nebolo k 1. 1. 1992 (avšak ani potom) možné skonštatovať, že v období od uchopenia držby pozemku (následne po jej kúpe v roku 1981) bol dobromyseľný, že mu predmetný pozemok, ktorý užíval patrí. Dobrá viera je totiž presvedčením držiteľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Omyl držiteľa (uchopiteľa držby) vychádzajúci z neznalosti celkom jednoznačného ustanovenia zákona, podľa ktorého sa nadobudnutie vlastníckeho práva k pozemku vyžadovala registrácia zmluvy o prevode pozemku na štátnom notárstve (§ 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy z roku 1981) je neospravedliteľným právnym omylom. Pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa totiž predpokladá, že každý sa oboznámi s (jednoznačne znejúcim) zákonom upravujúcim právny úkon, ktorý má v úmysle urobiť. Ak sa však v danom prípade M. L. (pri existencii jednoznačného znenia zákonného ustanovenia § 134 ods. 2 OZ účinného v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy z roku 1981 vyžadujúceho bez akýchkoľvek výkladových pochybností na nadobudnutie vlastníckeho práva k zmluvne prevádzanému pozemku registráciu zmluvy o prevode pozemku na štátnom notárstve) domnieval, že nezaregistrovaním uzavretej kúpnej zmluvy o prevode pozemku z roku 1981 na štátnom notárstve sa na jej základe stal vlastníkom tohto pozemku (a pri ďalšej jeho držbe a užívaní sa domnieval, že mu pozemok patrí), tak tento jeho právny omyl je neospravedliteľný, čím bola od počiatku narušená jeho dobromyseľnosť, teda dobrá viera, že mu pozemok, ktorý užíval patrí, na základe čoho držbu tohto pozemku už od začiatku nemožno považovať za oprávnenú, preto nie je možné ani uvažovať o tom, že by M. L. pozemok vydržal podľa § 134 ods. 1 v spojení s § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka (účinného od 1. 1. 1992), a teda nadobudol k nemu vlastnícke právo. Len výnimočne sa totiž môže zakladať dobrá viera na právnom omyle, aj to však len na ospravedliteľnom právnom omyle, o ktorý sa však v danom prípade v žiadnom prípade nemohlo jednať (k tomu viď tiež právne závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 7 Mcd0 4/2013.) Právny omyl spočíva v neznalosti alebo neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Právny omyl je ospravedliteľný, ak sa držiteľ nemusel omylu vyhnúť ani pri vynaložení obvyklej opatrnosti, ktorú je možné s ohľadom na okolnosti prípadu po každom požadovať, napríklad pri nejasnom znení zákona. Ak vykonáva držiteľ domnelé právo, ktorého samotná existencia je v rozpore s verejným predpisom, nemôže ísť o oprávnenú držbu tohto práva (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn.: 22 Cdo 929/2001.)

12. Súd v tejto veci nebol viazaný predbežným právnym posúdením vysloveným iným sudcom tunajšieho súdu v konaní vedenom pod sp.zn.: 4C/8/2017 (na č.l. 89 daného spisu), podľa ktorého na základe vykonaného dokazovania sudkyňa dospela k predbežnému záveru, že M. L. nadobudol vlastnícke právo k pozemku vydržaním na základe pokojnej, oprávnenej a nepretržitej držby ako dobromyseľný držiteľ, hoci sa uchopil držby pozemku na základe neplatného právneho úkonu. Keďže však žalobcovia na predbežné právne posúdenie vo veci sp.zn.: 4C/8/2017 poukazovali (hoci ho obsahovo v celom rozsahu do svojej žaloby neprebrali), súd sa s ním v tejto veci z opatrnosti (ako s právnou argumentáciou žalobcov) pokúsil vysporiadať. Avšak keďže toto právne posúdenie bolo iba veľmi stručné a odôvodnenie právneho záveru o dobromyseľnosti držby M. L. iba vo všeobecnosti poukazovalo na vykonané dokazovanie, nebol tento právny záver preskúmateľný. Sudkyňa tu totiž bližšie nerozvádza svoje právne úvahy, na základe ktorých dospela k právnomu záveru, že M. L. bol dobromyseľný držiteľ. Iba všeobecný odkaz na vykonané dôkazy, teda ani len neuvedenie konkrétnych dôkazov, z ktorých odvodzuje záver o dobromyseľnosti nadobúdateľa, takéto vyporiadanie neumožňuje. Nie je pritom úlohou súdu v tejto veci preskúmať všetky dôkazy, ktoré boli vykonané v konaní vedenom pod sp.zn.: 4C/8/2017 a hádať, čo viedlo sudkyňu k takémuto právnomu záveru. Keďže predmetné konanie skončilo späťvzatím žaloby neexistuje ani meritórne rozhodnutie, ktoré by pomohlo

tieto právny úvahy sudkyne objasniť. Súd v tejto veci svoj právny záver o nedobromyseľnosti držby pozemku odôvodnil tým, že dobromyseľnosť M. L. od počiatku držby narušoval jeho neospravedliteľný právny omyl prameniáci z neznalosti jasného znenia ustanovenia § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy z roku 1981, ktoré vyžadovalo pre zmluvný prevod vlastníctva registráciu zmluvy na štátnom notárstve.

13. Len na okraj súd poznamenáva, že podmienka aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby o určenie, že pozemok patrí do dedičstva po M. L. tu bola naplnená, pretože z pripojeného dedičského spisu tunajšieho súdu sp.zn.: 5D/22/2019 (najmä z predvolania na pojednávanie o prejednaní dedičstva s termínom určeným na 11. 9. 2019 - viď č.l. 38 až 39 daného spisu) vyplynulo, že ako žalobcovia sú v tejto civilnej veci označení (doposiaľ) všetci potenciálni dedičia po M. L., nar. XX. X. XXXX, ktorí v takomto určovacom spore tvoria nútené procesné spoločenstvo podľa § 71 ods. 8 CSP (viď v tomto smere aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. 5. 2019, sp.zn.: 8Cdo 94/2018.)

14. Vzhľadom na uvedené teda súd aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania podľa § 329 ods. 1, prvej vety CSP, z vyššie uvedených dôvodov rozhodol podľa § 328 ods. 1 CSP o zamietnutí žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia z 1. 8. 2019.

15. Na záver súd poznamenáva, že vychádzajúc z výslovného vyhlásenia žalobcov v 1. až 8. rade o vydržaní vlastníckeho práva k pozemku M. L. na základe jeho viac ako 35 ročnej neprerušenej, pokojnej a dobromyseľnej držby mal za to, že podľa žalobcov právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva M. L. k pozemku malo byť vydržanie, a teda nie kúpa z roku 1981, pretože ak M. L. pozemok vydržal až na základe držby v období od 1981 až do roku 2019, logicky nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku na základe právneho titulu kúpy z roku 1981 (vlastník nemôže vydržať vlastnícke právo.) Takýto názor žalobcov potvrdzuje aj ich vyjadrenie v žalobe, že písomne uzatvorená kúpna zmluva z roku 1981, resp. vlastnícke právo M. L. k pozemku neboli nikdy zapísané. Žalobcovia v 1. až 8. rade si teda zrejme uvedomovali, že M. L. nenadobudol vlastnícke právo k pozemku na základe právneho titulu kúpy z roku 1981, avšak podľa nich M. L. sa mal dobromyseľne domnievať, že na základe tohto právneho titulu vlastnícke právo nadobudol. Súčasne však títo žalobcovia na iných miestach žaloby uvádzajú, že pozemok bol M. L. (od S. K.) odkúpený, čo by pri formalistickejšom výklade obsahu žaloby (s ktorým sa však tunajší súd nestotožňuje) mohlo (prípadne) viesť aj k záveru, že žalobcovia v rámci opisu rozhodujúcich skutočností (aj s prihliadnutím na priložené listinné dôkazy - čestné K.N. F. X. na č.l. 24 spisu a protokol spísaný na Okresnom súde v Kutnej Hore 7. augusta 2017 na č.l. 25 spisu, kde O. P. uvádza, že M. L. vlastnil predmetný pozemok) súčasne tvrdili, že právnym titulom, na základe ktorého nadobudol M. L. pozemok bola kúpa v roku 1981. V takom prípade by sa však vlastne jednalo o rozpor medzi tvrdeniami žalobcov týkajúcimi sa dôvodnosti a trvania nároku vo veci samej ako obligatórnej náležitosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 326 ods. 1 CSP, teda jednalo by sa o prípad, kedy by bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (v tomto smere) nezrozumiteľný, a išlo by o vadu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, s ktorej existenciou by sa súd musel ex offo vysporiadať. Vo všeobecnosti pritom v prípade existencie vady návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia treba rozlišovať, či ide 1.) o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý nie je podaním vo veci samej, pri ktorom súd (v prípade, že návrh neobsahuje predpísané náležitosti, resp. je nezrozumiteľný alebo neurčitý) postupuje podľa § 327 CSP, teda takýto návrh uznesením odmietne, bez toho, aby odstraňoval vady podania, alebo 2.) či ide o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý je podaním vo veci samej, pri ktorom súd (v prípade, že návrh neobsahuje predpísané náležitosti alebo je nezrozumiteľný alebo neurčitý) postupuje podľa § 129 CSP, teda je povinný pred prípadným odmietnutím vadného podania vyzvať navrhovateľa na odstránenie vady návrhu (§ 327 CSP sa vtedy nepoužije.) Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia sa považuje za podanie vo veci samej, ak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje k rozhodnutiu, ktoré vykazuje charakter dočasnosti a predbežnosti poskytovanej petitornej ochrany a samotné nariadenie neodkladného opatrenia konzumuje vec samú (stáva sa vecou samou.) Pri návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré má charakter podania vo veci samej dochádza len k zdanlivému interpretačnému konfliktu medzi § 129 CSP o odstraňovaní vád podania vo veci samej a § 327 CSP o odstraňovaní vád návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo všeobecnosti. Keďže samotný § 327 CSP je zjavne lex generalis vo vzťahu k § 129 CSP, pokiaľ ide o špecifickú kategóriu návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré sú podaniami vo veci samej, nemožno túto všeobecnú normu aplikovať. Prednosť má lex specialis v podobe § 129 CSP, ktorý priamo v odseku 1 výslovne predpokladá aj odstraňovanie vád návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia (viď aj obsahu publikácie Civilný sporový poriadok, komentár

- autori doc. JUDr. Martin Števček, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.BECK, rok 2016, komentár k § 327, str. 1111 až 1112.) V prípade žalobcami navrhovaného neodkladného opatrenia na zdržanie sa nakladania s pozemkom zo strany žalovanej ide o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré nie je podaním vo veci samej, pretože vykazuje charakter dočasnosti a predbežnosti poskytovanej petиторnej ochrany a samotné nariadenie neodkladného opatrenia nekonzumuje vec samú (nestáva sa vecou samou), ktorou je určenie, či pozemok patrí do dedičstva po poručiťovi. Keďže v opise rozhodujúcich skutočností žalobcov odôvodňujúcich nárok vo veci samej (v rámci návrhu na nariadenie tohto neodkladného opatrenia, ktoré nie je podaním vo veci samej) by tak bol rozpor medzi ich tvrdeniami o základnej skutočnosti (týkajúcej sa právneho titulu nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku), keď sa na jednej strane by tvrdili, že M. L. nadobudol vlastnícke právo už na základe právneho titulu kúpy z roku 1981 a súčasne tvrdili, že nadobudol vlastnícke právo až neskôr, vydržaním, viedlo by to k záveru, že tento návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý nie je podaním vo veci samej je v opise rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa dôvodnosti nároku vo veci samej nezrozumiteľný, čo predstavuje takú vadu pre ktorú nie je možné pokračovať v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, a preto je namieste podľa § 327 CSP tento návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý nie je podaním vo veci samej, odmietnuť, a to bez toho, aby odstraňoval túto vadu podania.

16. O trovách konania o návrhu tohto neodkladného opatrenia súd v tomto uznesení nerozhodoval, nakoľko rozhodnutie o trovách konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bude obsahom rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (v zmysle § 262 ods. 1 CSP, teda obsahom rozhodnutia v konaní o veci samej začatom na základe vyššie uvedenej žaloby).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie písomne v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Liptovský Mikuláš, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh.)

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.